

Sygn. akt VII U 1858/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 r. w W.

sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w W. z dnia 22 października 2015 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 22 października 2015 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu T. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2015 r. na stałe.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 22 października 2015 r. wydał decyzję, znak: (...) mocą, której odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 22 października 2015 r., znak: (...) k. 51 a.r.).

T. W., w dniu 25 listopada 2015 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie, w treści którego wskazał, że możliwość jego przekwalifikowania jest znacznie utrudniona, o ile nie niemożliwa. Dotychczasowy poziom jego kwalifikacji – związany z pracami łączącymi się z wysiłkiem umysłowym przy uwzględnieniu rodzaju schorzenia odwołującego prowadzi do wniosku, iż musiałoby się to wiązać z wykonywaniem pracy fizycznej, której wykonywanie jest znacznie utrudnione przez odwołującego. (odwołanie z dnia 25 listopada 2015 r. k. 2-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 21 grudnia 2015 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, iż w toku postępowania odwołujący został skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 października 2015 r. uznała go za zdolnego do pracy. W oparciu o powyższe orzeczenie i wskazane wyżej przepisy organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 22 października 2015 r. odmówił odwołującemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z powyższym odwołanie jest bezzasadne. (odpowiedź na odwołanie z dnia 21.12.2015 r. k. 7-8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. W., urodzony w dniu (...), orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 września 2015 r. nie został uznany za osobę niezdolną do pracy. (orzeczenie z dnia 14 września 2015 r. k. 37 a.r.).

Na podstawie tego orzeczenia, organ rentowy wydał w dniu 30 września 2015 r. decyzję, mocą której odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (decyzja z dnia 30 września 2015 r., znak: (...) k. 41 a.r.).

W wyniku wniesionego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, Komisja Lekarska ZUS w dniu 20 października 2015 r. wydała orzeczenie, w którym również ustaliła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. (orzeczenie z dnia 20 października 2015 r. k. 49 a.r.)

Na podstawie tego orzeczenia, organ rentowy wydał w dniu 22 października 2015 r. decyzję, której odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (decyzja z dnia 22 października 2015 r., znak: (...) k. 51 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego T. W. w dniu 25 listopada 2015 r. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 25 listopada 2015 r. k. 2-5 a.s.).

W dniu 7 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa, ortopedy-traumatologa i psychiatry celem ustalenia, czy odwołujący utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i czy rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu czy też nie, a w razie ustalenia niezdolności do pracy określenie, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita, czy ma charakter trwały czy okresowy, ze szczególnym wskazaniem daty początkowej tej niezdolności oraz daty jej zakończenia(odzyskania zdolności do pracy). (postanowienie z dnia 7 stycznia 2016 r. k. 11 a.s.).

W opinii z dnia 15 lutego 2016 r. biegła z zakresu psychiatrii wskazała, że odwołujący od wielu lat miał objawy lękowe, przyjmował z tego powodu leki – relatinum oraz xanax, który przyjmuje nadal w niewielkiej dawce. Utrata pracy w 2012 roku spowodowała u odwołującego załamanie, w wyniku czego nie radził sobie, zaniedbał szereg spraw. Stan psychiczny odwołującego biegła określiła jako w pełni zorientowany, w rzeczowym kontakcie, tok myślenia niezaburzony, intelekt sprawny. Nastrój bez istotnego obniżenia, bez psychozy. Biegła rozpoznała u odwołującego przebytą reakcję sytuacyjną, nadużywanie leków uspokajających. We wnioskach biegła stwierdziła, że względu na stan psychiczny wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy ani całkowicie ani częściowo (opinia biegłego z zakresu psychiatrii M. P. z dnia 15 lutego 2016 r. k. 25 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł odwołujący wskazując, że opinia lekarska nie jest zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 roku sprawie orzekania o niezdolności do pracy. Podniósł, że wniosek końcowy opinii lekarskiej jest dla niego niezrozumiały i niezgodny ze stanem faktycznym i prawnym. (pismo z dnia 3 kwietnia 2016 r. k. 35-37)

W opinii z dnia 21 kwietnia 2016 r. biegły z zakresu neurologii B. Z. wskazał, że u odwołującego występują zmiany w kręgosłupie i bóle kręgosłupa oraz w odcinku lędźwiowym i szyjnym. Stwierdził również skoliozę kręgosłupa, która według badanego jest narastająca. U odwołującego występuje także skrzywienie w odcinku lędźwiowym, w odcinku szyjnym zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne. Zmiany w kręgosłupie tj. skolioza i zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne nie powodują jednak bólowego zespołu korzeniowego. Biegły orzekł, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy (opinia biegłego z zakresu neurologii B. Z. z dnia 21 kwietnia 2016 r. k. 44 a.s.).

W opinii z dnia 11 maja 2016 r. biegły z zakresu ortopedii-traumatologii, wskazał, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy. Biegły rozpoznał u odwołującego łączną dysfunkcję spowodowaną zmianami skoliozytycznymi w kręgosłupie oraz zmianami zwyrodnieniowymi bioder. Stwierdził występowanie u odwołującego ograniczenia ruchów stawów biodrowych i znaczne ograniczenie ruchów kręgosłupa tułowiowego, co w konsekwencji utrudnia

poruszanie się, siedzenie, zmianę pozycji ciała. Stwierdzone zmiany mają zdaniami biegłego charakter zaawansowany oraz utrwalony. Biegły zauważył, że z powodu wieku, stopnia zaawansowania i utrwalenia zmian stan odwołującego nie rokuje poprawy. Biegły ostatecznie w opinii stwierdził częściową niezdolność do pracy od daty wniosku na trwałe (opinia biegłego z zakresu ortopedii-traumatologii M. G. z dnia 11 maja 2016 r. k. 48-50 a.s.).

W dniu 8 czerwca 2016 r. organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii M. G. i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że biegły opisał odchylenia w stanie przedmiotowym w zakresie narządu ruchu, z dominującym zniekształceniem kręgosłupa i ograniczeniem jego ruchomości oraz ograniczenie ruchomości stawów biodrowych, jednakże w ocenie funkcjonalnej nie stwierdził istotnych zaburzeń chodu. Stwierdził również prawidłową funkcję kończyn górnych. Zdaniem organu rentowego, istniejące schorzenia nie uzasadniają orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy wobec odwołującego (pismo procesowe z dnia 8 czerwca 2016 r. k. 61-62 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

W ocenie Sądu Okręgowego opinie wszystkich wskazanych powyżej biegłych zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny, albowiem zostały wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Jednakże w zakresie oceny zdolności wnioskodawcy do pracy, Sąd Okręgowy oparł swe rozstrzygnięcie na opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii, albowiem jest to biegły o specjalności odpowiedniej do ujawnionej u odwołującego głównej jednostki chorobowej. Sąd w całości podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii w zakresie, w jakim biegły wskazał, że u odwołującego występuje łączna dysfunkcja spowodowana zmianami skoliozytycznymi w kręgosłupie oraz zmianami zwyrodnieniowymi bioder, co powoduje ograniczenie ruchów stawów biodrowych i znaczne ograniczenie ruchów kręgosłupa tułowiowego, a w konsekwencji prowadzi do trudności przy poruszaniu się, siedzeniu, zmianie pozycji ciała. Z tego względu rację ma biegły twierdząc, że wykryte zmiany mają charakter zaawansowany oraz utrwalony, a z powodu wieku, stopnia zaawansowania i utrwalenia zmian stan odwołującego nie rokuje poprawy. Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, za całkowicie nieuzasadnione należy uznać stanowisko organu rentowego, jakoby biegły w sporządzonej przez siebie opinii nie stwierdził istotnych zaburzeń ortopedycznych u odwołującego. Podkreślić należy, że biegły jest specjalistą w swojej dziedzinie, legitymuje się wiedzą medyczną z zakresu schorzeń natury ortopedycznej rozpoznanych u odwołującego, posiada bogate doświadczenie zawodowe oraz jak już zostało wskazane wyżej zapoznał się z całokształtem dokumentacji medycznej dotyczącej wnioskodawcy. W sposób przekonujący przedstawił także uzasadnienie rozpoznania oraz rzetelnie i logicznie odpowiedział na postawione w tezie dowodowej pytania. Wobec powyższego sporządzona przez biegłego opinia nie pozostawia wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia ubezpieczonego.

Jednocześnie wobec tego, że wszelkie wątpliwości, co do stanu zdrowia odwołującego zostały przez biegłego sądowego ortopedę jednoznacznie i rzeczowo wyjaśnione w uzasadnieniu wydanej opinii, Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii innego biegłego sądowego ortopedy. Wydana w sprawie opinia jest wyczerpująca i wyjaśnia wszystkie kwestie sporne w sposób pełny, powołując się na rzeczowe, konkretne i przekonujące argumenty. W tym miejscu należy jedynie zauważyć, że w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, że opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 maja 2009 r., II CSK 642/08).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. W. od decyzji organu rentowego z dnia 22 października 2015 r., znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego T. W. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinię wydaną przez biegłego z zakresu ortopedii-traumatologii M. G. i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegły jest bowiem doświadczonym specjalistą z tej dziedziny medycyny, która odpowiadała schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydał po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego.

W ocenie Sądu biegły rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii-traumatologii wynika, że dysfunkcja spowodowana zmianami skoliozytycznymi w kręgosłupie oraz zmianami zwyrodnieniowymi bioder jest na takim etapie zaawansowania, że prowadzi do naruszenia sprawności jego organizmu

w stopniu uzasadniającym orzeczenie częściowej niezdolności do pracy. Z tych też względów odwołujący nie ma możliwości wykonywania pracy zarobkowej na poziomie posiadanych kwalifikacji.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na fakt, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy, spełnia ustawowe przesłanki, które są niezbędne do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2015 r. na stałe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.